

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 20

гр. Габрово , 26.01.2021 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ГАБРОВО, СЪСТАВ III в закрито заседание на двадесет и шести януари, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Полина Пенкова
Членове:	Ива Димова
	Симона Миланези

като разглежда докладваното от Полина Пенкова Въззивно частно гражданско дело № 20214200500020 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по частна жалба на „Ай Тръст” ЕООД, подадена чрез пълномощника юрк.М. срещу разпореждане на Севлиевски районен съд по ч.гр.д.№1236/2020г. ,с което е отхвърлено заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 ГПК за сумата от 24,26лв. административни разноски; сумата от 53,36лв. възнаграждение по договор за предоставяне на поръчителство и сумата от 12.09лв. обезщетение за забава по договора за предоставяне на поръчителство.

В жалбата се излагат подробни доводи за незаконосъобразност и необоснованост на обжалваното разпореждане. Твърди се,че е неправилен изводът,че претендираните административни разноски целят заобикаляне на забраната по чл.33 ЗПК. Те са формирани от извършени разходи от Кредисимо ЕАД за извънсъдебно събиране на просроченото вземане от длъжника Е.Н. – ежемесечно изпращане на напомнителни писма, изпратени покани с актуалния размер на задължението и указания за плащането на същите, разходи за многократно проведени разговори във връзка с доброволното плащане на задълженията на длъжника. За направените от Кредисимо АД разноски от 24,26лв. е съставен протокол за извършени

услуги по извънсъдебно събиране .Тази сума е разход за събиране на вземането и не попада в обхвата на чл.33,ал.1 от ЗПК.Същата не е такса за действия, свързани с усвояване и управление на кредита. Твърди се ,че възнаграждението по договора за предоставяне на поръчителство е дължимо за периода, за който се претендира, като то не произтича от договора за кредит.То се дължи по силата на отделен, самостоятелен договор ,сключен след договора за кредит и обезпечава неговото изпълнение. Този договор не съставлява договор за поръчителство по чл.138 ЗЗД ,а договор за поръчка по чл.280 и сл. от ЗЗД. Правното основание за възнаграждението е услуга по предоставяне на поръчителство, съгласно договора за предоставяне на поръчителство.Възнаграждението на „ Ай Тръст” няма връзка със забавата на длъжника, поради което хипотезата на чл.33 ЗПК е неприложима .Следва да се съобрази ,че възнаграждението се дължи само за периода, за който се ползва услугата и е в пряка зависимост от поведението на длъжника и плащането на дълга.Налице е валидна облигационна връзка между страните. И възнаграждението на Ай Тръст се дължи на валидно договорно основание.Уговореното възнаграждение за услуга не попада в обхвата на общия разход по кредита съгласно §1,т.1 от ДР на ЗПК. Пзовава се на допуснато нарушение от заповедния съд по чл.145,ал.2 ЗПК. По тези съображения се оспорва и изводът на съда за недължимост на претендираната лихва от 12.09лв. за процесния период.

Претендира се от жалбоподателя отмяна на разпореждането на Севлиевски районен съд в обжалваната отхвърлителна част и уважаване изцяло на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 ГПК .

Въззивният съд,като взе предвид наведените в жалбата доводи и събраните по делото доказателства,прие за установено следното:

Частната жалба е подаден в срок,от надлежна страна / надлежно извършено упълномощаване на пълномощника юрк.М. към датата на подаване на жалбата 25.11.2020г. – пълномощно на л.7 от делото/,срещу подлежащ на обжалване акт и е процесуално допустима.

Предмет на обжалване е разпореждане от 09.11.2020г. по ч.гр.д. №1236/2020г. на Севлиевски районен съд в частта, с която е отхвърлено заявлението на „Ай Тръст” ЕООД срещу Е. А. Н. за издаване на заповед за

изпълнение по чл.410 ГПК за присъждане на : сумата от 24,26 лв. административни разходи; сумата от 53,36лв. възнаграждение по договор за предоставяне на поръчителство и сумата от 12,09лв. законна лихва за забава по договора за предоставяне на поръчителство.

Първоинстанционният съд е приел, че с оглед разпоредбите на чл.33,ал.1 и ал.2 ЗПП заявлението в частта ,с която се претендира законна лихва за забава по договора за предоставяне на поръчителство, следва да се отхвърли. С клаузите за възнаграждение по договора за предоставяне на поръчителство и за административни разходи за извънсъдебно събиране на задължението, по същество се цели заобикаляне на ограничението на чл.33 ЗПК и се въвеждат допълнителни плащания ,чиято дължимост изцяло е свързана с хипотеза на забава на длъжника. Същите вероятно противоречат на чл.33 ЗПК, тъй като преследват забранена от закона цел , водят до оскъпяване на кредита и неоснователно обогатяване на кредитора.

Извършената от първоинстанционния съд преценка е съобразно предоставените правомощия на заповедния съд по чл.411,ал.2 ГПК и приложените към заявлението доказателства.

В подаденото заявление по чл.410 ГПК по ч.гр.д.№1236/2020г. по описа на СевлиеВСки районен съд, заявителят „АЙ Тръст”ЕООД е посочил в т.9 като претендирано парично вземане: сумата от 24,26 лв. административни разходи; сумата от 53,36лв. възнаграждение по договор за предоставяне на поръчителство и сумата от 12,09лв. законна лихва за забава по договора за предоставяне на поръчителство за периода 21.11.2019г. – 09.10.2020г. В т.12 са посочени обстоятелствата,от които произтичат тези вземания.

Към заявлението е приложен договор за потребителски кредит от 05.11.2019г., сключен между „Кредисимо” ЕАД и Е. А. Н. ,с приложение №1 към него; ОУ; стандартен европейски формуляр за предоставяне на информация за потребителските кредити; договор за предоставяне на поръчителство от 05.11.2019г. с приложение №1 към него и договор за поръчителство от 05.11.2019г.

Съгласно чл.411,ал.2 ГПК заповедният съд следва служебно да следи освен за наличието на визираното в ал.2,т.2 основание - искането да не

противоречи на закона и на добрите нрави, и за това искането да не се основава на неравноправна клауза в договора, сключен с потребител или да е налице обоснована вероятност за това.

В случая процесната сума от 24,26лв. е претендирана като административни разноски във връзка с опити за извънсъдебно погасяване на задължението по договора за кредит. Това задължение не съответства на никаква допълнителна услуга, предоставяна на кредитополучателя Н. Клаузата ,която предвижда разноски за събиране на вземането, влиза в колизия с повелителната разпоредба на чл.10а, ал.2 от ЗПК . С процесното вземане се заобикаля забраната в чл.33 от ЗПК, според който при забава потребителят дължи обезщетение за забава, което не може да надхвърля законната лихва, а в случая е уговорено допълнително плащане, чиято дължимост е изцяло свързана със забавата на длъжника.

Сумата от 53,36лв. се претендира като възнаграждение по договор за предоставяне на поръчителство. Договорът за предоставяне на поръчителство между заявителя и длъжника, има акцесорен характер по отношение на договора за потребителски кредит. Поради това длъжникът има качество потребител по процесния договор и приложение намират нормите на ЗЗП.В случая клаузата,с която е уговорено между длъжника и заявителя заплащане месечно на възнаграждение по договора за предоставяне на поръчителство за обезпечаване на изпълнението на задълженията на поръчителя по договора за потребителски кредит за периода на действие на договора за кредит,съгласно приложение №1 към договора, е неравноправна по смисъла на чл. 143, ал. 1 ЗПП. Така уговорената клауза представлява уговорка във вреда на потребителя, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца и потребителя. Уговорено е възнаграждението по договора за предоставяне на поръчителство, което се дължи, независимо дали отговорността на поръчителя е ангажирана при евентуално неизпълнение или не.Съобразявайки това ,както и размера на възнаграждението съотнесен към размера на общото задължение, което длъжникът следва да върне по договора за потребителски кредит, дават основание да се приеме ,че уговорката за заплащане на възнаграждение по договора за предоставяне на поръчителство не отговаря на изискванията за добросъвестност и води до значително

неравновесие между правата на потребителя и търговеца-поръчител, поради което тази клауза е неравноправна. Заявлението, с което се иска издаване на заповед за изпълнение за сумата от 53,36лв., представляваща възнаграждение по договора за предоставяне на поръчителство, следва да се отхвърли на основание чл. 411, ал. 2, т. 3 ГПК. Предвид акцесорния характер на претендираната лихва за забава върху това вземане – сумата от 12,09лв., при отхвърляне на заявлението за главницата от 53,36 ,следва да се отхвърли и за претендираното акцесорно вземане – лихвата от 12,09лв.

На основание изложеното въззивният съд прие,че жалбата е неоснователна и следва да бъде оставена без уважение, а обжалваното разпореждане на СевлиеВСки районен съд бъде потвърдено и

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА разпореждане №260383 от 09.11.2020г. по ч.гр.д. №1236/2020г. на СевлиеВСки районен съд в частта,с която е отхвърлено заявлението на „Ай Тръст”ЕООД за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 ГПК срещу длъжника Е. А. Н. за : сумата от 24,26 лв. административни разходи; сумата от 53,36лв. възнаграждение по договор за предоставяне на поръчителство и сумата от 12,09лв. законна лихва за забава по договора за предоставяне на поръчителство.

Определението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____